

Arrest

nr. 349 600 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
 X
 X
 X
 X
 X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DESCHEPPER
 Monterreystraat 16
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X X en X en hun meerderjarig kind X, op 12 maart 2026 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 februari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DESCHEPPER die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 juni 2025 dienen verzoekende partijen een verzoek in om een visum te verkrijgen om zich te voegen bij hun zoon/broer die intussen in België erkend werd als vluchteling. Deze aanvraag wordt ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke vestiging te Islamabad (Pakistan).

1.2 Op 10 februari 2026 vernemen verzoekende partijen dat het afleveren van een dergelijk visum geweigerd wordt.

Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden voor de verschillende familieleden:

BESTREDEN BESLISSING OUDERS: N. W. en F. W. (eerste en tweede verzoekende partijen)

"Resultaat: Casa: Weigering onder voorbehoud van DNA-test

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de ouders W. F.,° X en W. N.,° X teneinde hun vermoedelijke zoon W. K.,° X erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van het huwelijk een huwelijksakte werd voorgelegd van het Supreme Court voor een huwelijk afgesloten op 04/10/2002, afgeleverd op 04/06/2025, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat het dossier geen enkel document bevat dat de verwantschap tussen de betrokkenen aantoonst: geen enkel document uitgaande van de bevoegde burgerlijke stand werd voorgelegd dat de verwantschap met de te vervoegen persoon in België bewijst.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming ten aanzien van de ouders met hun vermoedelijke zoon in België -- zoon W. K. -- kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn en op voorwaarde dat de DNA-test tussen de vermoedelijke ouders en de te vervoegen persoon in België positief is, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing."

BESTREDEN BESLISSING MINDERJARIGE KINDEREN (derde tot en met zevende verzoekende partijen)

"Resultaat: Casa: Weigering onder voorbehoud van DNA-test

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen [W. I.],° X, W. R.,° X, W. S.,° X, W. B. B.,° X en W. B. S.,° X teneinde hun vermoedelijke broer

W. K.,° X erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap 5 niet-gelegaliseerde elektronische Afghaanse Tazkira's en 5 niet-gelegaliseerd documenten genaamd "Birth Certificate" werden voorgelegd.

Overwegende dat ten eerste een Afghaanse Tazkira geen melding maakt van de naam van de biologische moeder, waardoor de verwantschap met deze hoe dan ook niet kan worden bewezen.

Overwegende dat ten tweede op basis van de onvertaalde voorzijdes van de elektronische Tazkira de verwantschap niet kan worden vastgesteld.

Overwegende dat ten derde het document genaamd "Birth Certificate" geen document van de Afghaanse burgerlijke stand betreft. Bovendien wordt dit document opgesteld aan de hand van de Tazkira; hoewel deze laatste geen melding maakt van de naam van de moeder, maakt het voorgelegde document er wel melding van. Het is dan ook onduidelijk op welke basis de naam van de moeder hieraan werd toegevoegd. Gelet op al het bovenstaande kunnen de voorgelegde documenten niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschap en worden de visumaanvragen verworpen.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing."

BESTREDEN BESLISSING MEERDERJARIGE DOCHTER B. M. W. (achtste verzoekende partij)

"Resultaat: Casa: Weigering onder voorbehoud van DNA-test

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Vooraleer de DNA procedure kan worden opgestart, moet betrokkene een celibaatsakte voorleggen. Het voorleggen van deze akte stelt de administratie in staat te beoordelen of de DNA procedure al dan niet noodzakelijk is.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door W. B. M. X teneinde haar vermoedelijke broer W. K., ° X erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een niet-gelegaliseerde elektronische Afghaanse Tazkira en een niet-gelegaliseerd documenten genaamd "Birth Certificate" werd voorgelegd.

Overwegende dat ten eerste een Afghaanse Tazkira geen melding maakt van de naam van de biologische moeder, waardoor de verwantschap met deze hoe dan ook niet kan worden bewezen.

Overwegende dat ten tweede op basis van de onvertaalde voorzijdes van de elektronische Tazkira de verwantschap niet kan worden vastgesteld. Overwegende dat ten derde het document genaamd "Birth Certificate" geen document van de Afghaanse burgerlijke stand betreft. Bovendien wordt dit document opgesteld aan de hand van de Tazkira; hoewel deze laatste geen melding maakt van de naam van de moeder, maakt het voorgelegde document er wel melding van.

Het is dan ook onduidelijk op welke basis de naam van de moeder hieraan werd toegevoegd.

Gelet op al het bovenstaande kunnen de voorgelegde documenten niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschap en worden de visumaanvragen verworpen. Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, en indien de resultaten tussen de referentiepersoon in België en zijn vermoedelijke ouders eveneens positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter ondersteuning van een nieuwe beslissing."

1.3 Op 12 maart 2026 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer ter griffie waarin zij de nietigverklaring vorderen van deze beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend, maar wel een administratief dossier heeft neergelegd ter griffie.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Verzoekende partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026. Op maandag 18 mei 2026 heeft verwerende partij per e-mailbericht laten weten dat er in onderhavig dossier niemand ter zitting zal verschijnen.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In hun enig middel voeren de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 9 en 10 van het kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) van de artikelen 5.5 en 11.2 van de Gezinssherenigingsrichtlijn, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 10, §1, 7°, 11, tweede lid en artikel 12bis, §5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij motiveren dit middel als volgt:

"1e MIDDEL: DE SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 3 9 EN 10 VAN HET KINDERRECHTENVERDRAG, ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE, DE ARTIKELEN 5.5, 11.2 VAN DE GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN, HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL, HET EVENREDIGHEIDSBEGINSEL, DE ARTIKELEN 10, 1§, 7°, 11, TWEEDE LID EN ARTIKEL 12BIS, § 5. 6 EN 7 VAN DE VREEMDELINGENWET, DE MOTIVERINGSPLICHT HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.

a) Wettelijke bepalingen

In de bestreden beslissingen werd aangevoerd dat de visumaanvragen van verzoekers onderzocht werden overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Aangezien de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie zelf heeft beslist dat de oude bepalingen thans van toepassing waren, zijn verzoekers van oordeel dat rekening moet worden gehouden met de artikelen 10, § 1, 7°, 11, tweede lid en artikel 12bis, §§ 5, 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025, en dat de bestreden beslissingen hiervan een schending uitmaken.

Deze bepalingen luid(d)en als volgt:

Art. 10, §1 van de Vreemdelingenwet:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttienjaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.(...) "

Art. 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende

dezelfde materie. In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

Art. 12bis van de Vreemdelingenwet:

"§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland

(...)

§5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan aflat en overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. "

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld.

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. « andere geldige bewijzen »;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.

Verzoekers zijn eveneens van mening dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 5.5 en 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, alsook dat er bij de beoordeling van hun visumaanvragen onvoldoende rekening werd gehouden met de overwegingen van deze richtlijn,

De achtste overweging stelt immers:

"De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging

Ook de dertiende overweging is duidelijk:

"Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeten tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden.

Artikel 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.

In het kader van de verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen inzake de familiebanden hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte.

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible ."

Ook de overwegingen 18 en 19 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9), luiden:

(18) Het "belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de

minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

(19) Het begrip "gezinsleden" dient te worden verruimd, waarbij rekening moet worden gehouden met de verschillende vormen van afhankelijkheid en bijzondere aandacht moet worden besteed aan het belang van het kind.

b) Grieven

Verweerster motiveert de bestreden beslissingen door te stellen dat de verwantschap van verzoekers met de heer K. W. (referentiepersoon) niet vaststaat.

Verzoekers leggen nochtans tal van documenten voor, waaronder tazkira's en "birth certificates". De birth certificates van derde, vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste verzoeker vermelden bovendien allemaal de naam van hun ouders, met name eerste en tweede verzoeker.

Verweerster stelt in de bestreden beslissingen dat de "birth certificates" geen documenten van de Afghaanse burgerlijke stand betreffen. Verzoekers wensen evenwel op te merken dat dergelijke documenten niet zomaar en door om het even wie worden afgeleverd. Het loutere feit dat deze documenten geen officiële stukken van de burgerlijke stand zouden zijn, betekent bovendien niet dat zij geen bewijs swaarde kunnen hebben met betrekking tot de afstamming.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en de omzendbrief van 17 juni 2009 bepalen immers heel duidelijk dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt, en dat de minister of zijn gemachtigde bij de beoordeling van een visumaanvraag ook rekening moet houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

In casu zijn er verschillende elementen die de verwantschap met de referentiepersoon ondersteunen. Zo heeft de referentiepersoon, de heer K. W., reeds in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming melding gemaakt van de problemen die zijn vader ondervindt naar aanleiding van de machtsovername door de taliban in Afghanistan. Zowel tijdens zijn eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde hij dat zijn vader "Nur Agha" heet, hetgeen overeenkomt met de naam van eerste verzoeker.

Daarnaast heeft de heer K. W. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming ook verschillende documenten met betrekking tot zijn vader neergelegd.

Gelet op het voorgaande menen verzoekers dat er in casu voldoende elementen voorliggen die de verwantschap met de referentiepersoon aannemelijk maken. Indien verweerster desalniettemin twijfels had omtrent de afstammingsband, beschikte zij over verschillende mogelijkheden om hierover bijkomende duidelijkheid te verkrijgen. Zo had zij verzoekers kunnen verzoeken om bijkomende documenten of inlichtingen voor te leggen, hen kunnen uitnodigen voor een onderhoud, of een DNA-onderzoek kunnen voorstellen, alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat, indien de bloedband niet kan worden bewezen in de zin van de wet, de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die worden voorgelegd. Indien nodig kan bovendien een onderhoud plaatsvinden of eender welk onderzoek worden verricht dat noodzakelijk wordt geacht, met inbegrip van een aanvullende analyse.

Verweerster heeft van geen van deze mogelijkheden gebruik gemaakt en heeft zich beperkt tot de vaststelling dat er geen officiële documenten werden voorgelegd.

Gelet op het voorgaande menen verzoekers dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de formele motiveringsplicht, van artikel 1.1.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 11 van dezelfde wet. De beslissingen steunen immers uitsluitend op het ontbreken van officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, zonder dat verweerster rekening heeft gehouden met de andere geldige bewijzen die met betrekking tot de afstammingsband werden voorgelegd.

Daarbij dient tevens rekening te worden gehouden met de specifieke situatie van begunstigten van internationale bescherming en hun gezinsleden. UNHCR en Myria wijzen er in het rapport

"Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België Vaststellingen en aanbevelingen " (juni 2018) op dat het voor gezinsleden van personen met internationale bescherming vaak bijzonder moeilijk, en soms zelfs onmogelijk is om officiële documenten te verkrijgen bij de autoriteiten van hun land van herkomst.

Het contacteren van deze autoriteiten kan immers risico's met zich meebrengen. Bovendien leiden conflictsituaties er soms toe dat de diensten van de burgerlijke stand in hun land niet meer functioneren. Het Uitvoerend Comité van UNHCR benadrukt in zijn conclusie nr. 24 inzake gezinshereniging dan ook dat "the absence of documentary proof of the formal validity of a marriage or of the filiation of children should not per se be considered as an impediment4".

Ook de rechtspraak van het EHRM benadrukt dat lidstaten bij de beoordeling van bewijsstukken inzake gezinsbanden blij moeten geven van een zekere soepelheid. Het Hof geeft daarbij de voorkeur aan het beginsel van het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen en documenten die ter ondersteuning worden voorgelegd (EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, §79).

Daarnaast wijzen zowel UNHCR als de Europese Commissie erop dat DNA-onderzoek slechts als laatste middel mogen worden gebruikt en dat daarbij de beginselen van UNHCR inzake DNA-tests in acht moeten worden genomen.

Lidstaten dienen bij de individuele beoordeling van een dossier immers alle relevante factoren in aanmerking te nemen, en dergelijk onderzoek is niet toegestaan wanneer er andere passende en minder beperkende manieren bestaan om een gezinsband aan te tonen 5.

Tot slot diende verweerster ook rekening te houden met het hoger belang van de betrokken kinderen, zoals voorzien in de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 5, lid 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals met hun individuele omstandigheden.

De referentiepersoon diende zijn verzoek tot internationale bescherming immers in als minderjarige, en ook de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoeker zijn op heden minderjarig.

De referentiepersoon (K. W.) is intussen al lange tijd gescheiden van zijn broers en zussen, en gelet op de huidige spanningen tussen Afghanistan en Pakistan bestaat het reële risico dat verzoekers de DNA-procedure op de Belgische ambassade te Islamabad niet zullen kunnen doorlopen.

Heel wat grensovergangen zijn gesloten, en gevechten en luchtaanvallen maken reizen over land levensgevaarlijk. De vliegtuigtickets zijn op heden onbetaalbaar en er worden momenteel geen officiële Pakistaanse visa meer uitgegeven aan Afghaanse onderdanen, waardoor verzoekers, die op heden in Afghanistan verblijven, zich onmogelijk naar de ambassade te Islamabad (Pakistan) kunnen begeven.

Het is op heden onduidelijk hoelang deze situatie nog zal aanslepen.

Verzoekers kregen intussen bovendien bericht van de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) dat de volledige behandeling van een visumaanvraag wordt uitgevoerd door de ambassade waar de aanvraag werd ingediend. Verzoekers kunnen zich voor de DNA-procedure dus niet tot een andere ambassade of consulaire post wenden.

Het VN-Kinderrechtencomité benadrukt dat verdragsstaten, waaronder dus de Belgische Staat, in het kader van de verplichting onder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag er alles aan moeten doen om een NBMV te herenigen met zijn ouders:

"In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their Will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely."

Het Comité heeft verder ook beslist dat een inschatting van het hoger belang van het kind onmisbaar is wanneer het kind van de ouders gescheiden is, dat de familie de hoeksteen van de samenleving is en de

natuurlijke habitat van elk kind, en dat het tegengaan van de scheiding van kinderen van hun ouders essentieel is en voortvloeit uit artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag.

De referentiepersoon (K. W.) is Afghanistan op veertienjarige leeftijd in bijzonder gevaarlijke omstandigheden ontvlucht en leeft inmiddels al verschillende jaren gescheiden van zijn familie in België. Hij heeft de voorbije jaren aanzienlijke inspanningen geleverd om zich in België te integreren, maar mist zijn familieleden enorm.

Verzoekers zouden de twijfels van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie over hun verwantschap met de referentiepersoon graag wegnemen door een DNA-test te laten afnemen. Op heden weten zij evenwel niet of, en op welke wijze, dit (gelet op de huidige spanningen tussen Afghanistan en Pakistan) praktisch kan worden georganiseerd.

Bovendien blijkt hun verwantschap met de referentiepersoon (K. W.) uit tal van elementen, zodat het, gelet op de huidige omstandigheden, onredelijk is om van verzoekers te verlangen dat zij zich vanuit Afghanistan naar de ambassade te Islamabad (Pakistan) zouden begeven om daar een kostelijke DNA-procedure te doorlopen.

In de voorbije maanden werden noch aan verzoekers, noch aan de referentiepersoon aanvullende verklaringen gevraagd. Evenmin werd overgegaan tot een DNA-onderzoek of enig ander onderzoek alvorens de weigeringsbeslissingen te nemen. Verweester heeft verzoekers aldus niet het voordeel van de twijfel gegund, zoals vereist door de rechtspraak van het EHRM.

Gelet op het voorgaande zijn verzoekers van oordeel dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 8 EVRM, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 5, lid 5 en 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, het rechtszekerheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de artikelen 10, 51, 70, 11, tweede lid en 12bis, 5, 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verzoeken uw Raad dan ook om de bestreden beslissingen te vernietigen."

3.2 Daar waar verzoekende partijen de motiveringsplicht als geschonden aanvoeren en zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseren, voeren zij in realiteit de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar

toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.6 Verzoekende partijen hebben een visum voor lang verblijf aangevraagd om hun zoon, dan wel hun broer te vervoegen in België. Deze laatste werd immers intussen in België erkend als vluchteling.

Zoals de bestreden beslissingen aangeven, wordt een dergelijke aanvraag onderzocht in het licht van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en dan meer precies op basis van de artikelen 10, 10*bis*, 40*bis*, 40*ter* of 57/34 van deze wet.

De bestreden beslissingen geven uitdrukkelijk aan dat de aanvragen beoordeeld worden op basis van de Vreemdelingenwet zoals deze voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025 gold.

3.7 Voor de ouders (eerste en tweede verzoekende partij) geven de bestreden beslissingen aan dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bepalingen zoals voorzien in artikel 10, 1, 1, 7 van de Vreemdelingenwet.

Voor de kinderen (derde tot en met zevende verzoekende partij) geven de bestreden beslissingen aan dat zij geen beroep kunnen doen op de bepalingen van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De achtste verzoekende partij betreft de meerderjarige zus van de in België verblijvende erkende vluchteling.

3.8 Artikel 11, §1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. (...) In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet dan wel van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. (...)”

Artikel 12*bis*, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen een visumaanvraag indienden in functie van een erkend vluchteling, van wie zij stellen dat het hun respectievelijke zoon en broer is. De referentiepersoon werd op 20 maart 2025 erkend als vluchteling, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De visumaanvraag werd bovendien ingediend binnen het jaar nadat de referentiepersoon werd erkend. Het is overduidelijk dat de beweerde verwantschaps- dan wel bloedbanden reeds bestonden vooraleer de referentiepersoon het Belgisch grondgebied betreden heeft.

De verzoekende partijen maken dan ook aannemelijk dat de artikelen 11, §1, tweede alinea en 12*bis*, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet *in casu* van toepassing zijn. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en repliceert dan ook niet op deze argumenten van de verzoekende partijen.

3.9 De bestreden beslissingen stellen voor eerste en tweede verzoekende partij vast dat de door hen voorgelegde huwelijksakte niet werd gelegaliseerd. Er zou geen enkel document zijn dat uitgereikt werd door de bevoegde burgerlijke stand en dat de verwantschap met de in België teervoegen persoon bewijst. Voor wat de overige verzoekende partijen betreft, zouden de voorgelegde documenten niet volstaan om de verwantschapsband met de referentiepersoon te bewijzen. Onder meer op basis van de onderliggende Taskara die geen gegevens van de biologische moeder bevat, zou een dergelijk document niet afgeleverd kunnen worden.

3.10 Verzoekende partijen wijzen op de zogenaamde cascadereregeling zoals voorzien in artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet en stellen zich de vraag waarom er van de hierin vervatte mogelijkheden geen gebruik gemaakt werd.

3.11 Verwerende partij merkt in de bestreden beslissing weliswaar op dat zij akkoord is met het afnemen van een DNA-test waarbij de eventuele positieve resultaten aangewend kunnen worden als bewijs van verwantschap en een nieuwe beslissing kunnen rechtvaardigen. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat er geen gebruik gemaakt wordt van de voorgaande mogelijkheid tot het aanvoeren van alternatieve bewijsmiddelen om de verwantschap voor iedere navolgende beslissing te bewijzen.

3.12 Verzoekende partijen wijzen erop dat de referentiepersoon destijds reeds een aantal verklaringen aflegde die overeenstemmen met de aangevoerde verwantschapsbanden. Zo wordt er onder meer gewezen op de verklaringen over de identiteit en problemen die zijn vader ter plaatse in Afghanistan heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt er inderdaad niet waarom verwerende partij er niet voor gekozen heeft om eventueel in eerste instantie toepassing te maken van de voormelde cascadereregeling en rekening te houden met mogelijke andere bewijzen. De gestelde aanvraag voor de visa werd afgewezen met de vaststelling van verwerende partij dat er geen officiële stukken werden voorgelegd.

Deze situatie is des te meer prangend voor verzoekende partijen nu zij opwerpen dat zij door het conflict tussen Afghanistan en Pakistan ernstige problemen ondervinden om de in het vooruitzicht geplaatste DNA-testen uit te laten voeren. In een schrijven van maart 2026 vanwege verwerende partij erkent deze laatste zelf dat zij voor een aantal problemen staat en rekent zij op het geduld van verzoekende partijen.

3.13 De verzoekende partijen voeren derhalve terecht aan dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij *in casu* rekening heeft gehouden met andere geldige bewijzen (*in casu* de verklaringen van de referentiepersoon tijdens zijn asielprocedure), die met betrekking tot de bloed- en aanverwantschapsband in dit verband werden voorgelegd.

De verwerende partij heeft ook geen nota met opmerkingen neergelegd en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen maken de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 12*bis*, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

!

3.14 Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing voor de meerderjarige zus van de referentiepersoon (B. M. W.) zelfs niet eens een artikel van de Vreemdelingenwet aangeeft op basis waarvan deze beslissing genomen zou zijn.

3.15 Het opgeworpen middel is in deze mate dan ook gegrond.

3.16 Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De Raad gaat daarom niet in op de andere onderdelen van het middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigden van de Minister van Asiel en Migratie van 9 februari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------